

tens Garanti vil blive paaberaabt til Dækning af et saadant partielt Deficit. Man kan tænke sig, at en af Anstalterne ender med at gaae fallit, og at saa Statskassens Tilskud, dens Garanti, bliver paaberaabt for at dække denne, medens de andre Anstalter sidde inde med Overskud, saa at der, hvis vi havde slaaet alle Anstalterne sammen, ikke vilde have været nogen Nødvendighed for Statskassen til at gjøre Udbetalinger, men den vilde have været fri for denne Byrde. Men nu maa jeg bede bemærket, at dette ikke er noget overmaade Bæseligt for Statskassen, naar den ligeoverfor et vist Minus har et tilsvarende Plus; thi da er det Hele i Ordets egentlige Betydning en Bogholderisag; der vilde ikke være det Ringeste til Ginder for, at Staten lod den Anstalt, som var kommen i en saadan overordentlig stor Nød, laane Penge af den anden Anstalt, som havde det store Overskud; det vilde være overmaade let at arrangere. Men jeg skal tilføie, at dette Tilfælde kommer ikke, hvad er det nemlig, som der kan være nogen Fare ved? Det er den nye Anstalt. Den nye Anstalt gaaer ud paa at iudsøre Dødelighedstabeller for de Interessenter, der ville benytte Anstalten, som ere langt mere gunstige end de Dødelighedstabeller, der hidtil have været lagte til Grund. Den nye Anstalt gaaer endvidere ud paa at sikke fremtidige Interessenter, at deres Indskud skulle tages til Beregning som forrentende sig med 2 pCt. halvvaarlig, hvormod de tidligere kun have faaet dem forrentede med $3\frac{1}{2}$ pCt. aarlig. Det er altsaa aabenbart, at den nye Anstalt tilfigter at give langt gunstigere Betingelser for fremtidige Interessenter end dem, der for Diebliffet er tilstede for Interessenterne i den gamle Anstalt. Hvis der altsaa bliver Tale om Fare, da er det ved den nye Anstalt, at den vil vise sig. De gamle Anstalter ville efter al menneskelig Forudsæenighed have en florerende Tilstand; de begynde nu efter den Opgjørelse, der er skeet, med et meget betydeligt Overskud, og der er efter de Erfaringer, vi have gjort, ingen Grund til at antage, at Fremtiden vil stille sig slettere; stiller den sig som Fortiden, vil der endogsaa blive et bestandigt større Overskud. Hvis en Fare altsaa

fremtidig skulde vise sig, saa vil den indtræde derved, at den nye Anstalt faaer Overskud; men længe førend dette kan gjøre sig gjældende, ere de gamle Anstalters Overskud disponible, og det er altsaa de Anstalter, der ere løbne ud, som ville komme til at levere deres Overskud, medens det er den Anstalt, der nu skal dannes, der kommer til at levere Deficitet. Der vil altsaa ikke blive Tale om den sørgelige Tilstand for Staten, paa den ene Side at være i Besiddelse af meget store Fonds, som den ikke kan bruge til at dække de Overskud med, som paa den anden Side skulde være paadragne den. De Smaaulemper, som der kunde være ved Forvaltningen af Formuen, derved at der for een Afdeling kunde fremstaae et tilfældigt Tab, som det maaskee havde været bedre at fordele paa alle Afdelingerne, troer jeg dog ikke, at der er den ringeste Fare ved. Det veed Enhver, at naar ikke ganske særlige Forhold, som der ikke er nogensomhelst Grund til at dvæle ved, skulde indtræde, saasom en med Hensigt foretagen abnorm Bestyrelse, — saa ville disse Tilfældigheder i Tidernes Løb aldeles udjevne sig; de ville ikke have nogen Indflydelse paa Hovedresultatet, og om de kunne have en Indflydelse til et Besøb af nogle Hundreder eller nogle Tusinder mere eller mindre, saa er dette fuldkommen ligegyldigt. I ethvert Tilfælde maa jeg bede bemærket, at alle sige Tab ville være noterede i de forskellige Anstalters Bøger, og man vil altsaa til enhver Tid kunne sige sig, om det Resultat, der er fremkommet ved en Opgjørelse, for en Deel kan modtage en Forklaring ved saadanne lidte Tab, der ere komne til i Mellemtiden. Jeg troer derfor, at man vil handle overmaade forsynligt ved at vedtage Udbringingsforslaget, og for mit Vedkommende seer jeg ikke, at Formaalet kan naaes paa nogen anden Maade, blandt Andet ikke ved det Forslag, som senere vil komme til Forhandling.

Finansministeren: Jeg troer nu for mit Vedkommende, at man ikke vilde handle enten flogt eller forudsæende ved at vedtage Forslaget til § 1. Hvis det virkelig forholdt sig saa, som den ærede sidste Taleer hittede, at det kun var et reent Bogholderi-